

DoYumsuz Çocuklar

Babamı televizyon başında saatlerini geçirmekten keyif mi alıyor, yoksa acı mı çekiyor anlayabilmiş değilim. Ne zaman bir şey seyredecek olsa mutlaka yüzünü buruşturur, kızar, söylenir. En sevdiği futbol programlarında bile hop oturur hop kalkar. Hele sabah programlarını sunan kadınlar delirtir babamı. Bu sabah yine aynı şeyler oldu:

“Şu şu saçlara bak saçlara! Yahu bu kadın evden çıkarken aynaya bakmıyor mu? Kadının yüzü tepsi gibi, o ısrarla saçlarını kısa kestiriyor. Şebek gibi olmanmış mı?”

Annem babama ters bakıp kanalı değiştirdi. Bu kez bir ekonomist, günün haberlerini veriyordu;

“Son altı aylık veriler gösteriyor ki, faizdeki keskin düşüş iki ay daha aynı trendde devam edecek. Bono faizleri artarken reel faizler borsadan etkilenip düşecek...”

Babam koltukta doğrulup elindeki çay bardağını hıslımla sehpaye bıraktı. Elini televizyona uzatmış, adamı dövecek gibi bağıırıyordu:

“Yahu kardeşim, kandırmaYın milleti! Daha geçen ay faiz çıkacak dediniz, şimdi düşüyor; borsa parlak diyorsunuz, bütün kâğıtlar değer kaybetti. Oraya çıkıp çan çan konuşuyorsunuz, yaptığımız bir şey yok.”

Babamın bu söylevlerine alışmıştık artık. Her program, her spiker, her dizi filmi için söylenecek olumsuz bir sözü vardı. Bir tek belgesellere ses çıkarmazdı. Ama bazen maymunlar daldan dala çok sıçradılar diye kızdığı olurdu.

Annem dayanamayıp yine değiştirdi kanalı. Bu kez bir psikolog, çocuk gelişimi ile ilgili bilgiler veriyordu:

“Altı yaşından itibaren çocuk artık sosyal hayatın bir parçası olmaya başlamıştır, aile toplantılarına katılır, söz alır, söylediklerinin dinlenmesini ister. Bunlar, toplumda bir yer edinme çabasının göstergeleridir. Küçük fıkralar, yaşanmış ya da yaşanabilecek olaylar anlatıp dikkat çekmeye çalışır...”

“Sonra da tepemize biner, vıdı vıdı hiç susmaz!” dedi babam. “Tabi konuşmak kolay. Kendisi kaç tane büyüttü acaba?” diye devam etti.

Annem bu arada kanalı çoktan değiştirmişti. Bir kadın avaz avaz türkü söylüyordu bu kez:

“Ham meyveyi koparmışlar dalındaaann”

Babam durur mu?

“Yav geç şunu Allah aşkına, şişirmişler kadını balon gibi baksanıza. Bu kameramanları keseceksin. Çekin nedir, görüntü nasıl alınır bilmiyorlar,” diye bu kez de kameramanları haşladı.

Annem ‘artık yeter’ der gibi baktı babama. “Ben gidiyorum,” dedi. Babam duymadı, çünkü halen söyleniyordu:

“Bu ses bu vücuttan nasıl çıkıyor, anlamıyorum, bo-
raza boraza...”

Annem kapıyı çarpıp gitmişti. Babam sağa sola bakındı, kumandaya uzandı. On dakika kanal kanal do-laştıktan sonra bir belgesel programında karar kıldı.

“Heyyyt, yavrum be!.. Bak Can bak, suaygırını görüyor musun, müthiş bir hayvan bu. Şu gövdeye bak, bunların erişkinleri bir buçuk tonu buluyormuş. Bak bak suya nasıl giriyorlar, kızdırmaya da gelmez haa... Sinirli hayvandır, öyle şirin göründüğüne bakma. Kızdı nı de-virir adamı.”

“Sen nereden biliyorsun baba?”

“Nereden ni biliyorum, biz bunları gördük oğlum. Öğretmenimiz, ilkokulda iki kez hayvanat bahçesine götürmüştü, orada incelemiştik. Balıklar, ayılar, atlar... O zaman bu kadar çok hayvan yoktu, ama gezmeje

doyamazdık yine de. Şaşkın şaşkın dolanırdık kafeslerin arasında. Hatta Mehmet Amca'n var ya Ezgi'nin babası, ayların olduğu bölüme fazla yaklaşmıştı da elindeki bisküviyi alıvermişti ayının biri.”

“Beni de götürsene baba...”

“Okul götürür oğlum, hem o zaman televizyon yoktu, bak şimdi ne güzel evinden seyrediyorsun hepsini.”

“Ama yakından görmek gibi olmuyor ki...”

Babam beni dinlemiyordu.

“Bak bak şimdi de kangurular çıktı, bunlar da dünyadaki en ilginç yaratıklardan biri. Bayılırım kanguruya. Bak nasıl taşıyor yavrusunu, kesesine koymuş. Tehlikelere karşı böyle koruyor belli bir yaşa kadar.”

Dayanamadım, “Keşke seninde böyle bir cebin olsa,” dedim.

Bu son sözlerimi duydu, “Nedenmiş o?” dedi.

“Ben de seninle birlikte gezerdim o zaman.”

“Oldu beyefendi başka arzunuz?”

“Ama baba, kangurular bile çocuklarını gezdiriyorlar, sen beni hiçbir yere götürmüyorsun.”

“İnsaf be oğlum... Daha dün alışverişe gitmedik mi beraber, istediğin oyuncağı almadın mı, cep telefonlarına bakmadın mı?”

Babam bunları söylerken gözü halen televizyondaydı.

Düşündüm, babam haklı, dedim içimden. Dün birlikte alışveriş merkezine gittik, dükkânları dolaştık, istediğim helikopteri aldık, sonra yeni çıkan televizyon,

telefon modellerine baktık. Ama ben yine de hiçbir yere gitmemişiz gibi hissediyordum. Sanırım yeni bir şey yapmamıştık birlikte. Geçen hafta da alışveriş merkezindeydik, ondan önceki hafta da...

“Ama baba, geçen hafta da gitmiştik oraya.”

Babam sinirlenmişti:

“Doğumsuzsun doğumsuz! Sadece sen değilsin ama, biliyorum arkadaşların da böyle. Oysa oralara gitmek için anne babasına yalvaran kaç çocuk var biliyor musun sen? Yani bu çağın çocuklarını memnun etmek şu deveye hendek atlatmaktan zor!” diye de ekledi.

Ekranda şimdi de develer vardı. Odama gittim, babam halen arkamdan söyleniyordu:

“Yok yok, hiçbir yere çıkartmamak gerek aslında, bir keyifle izlettirmedim şu programı. Yok cebim olsaymış da onu gezdirseymişim...”

Yatağıma uzanıp gözlerimi kapadım. Babam haklı mıydı acaba? Ama benim söylediklerim de doğrudu. Bir kere artık onlar gibi sokakta rahatça oynayamıyoruz, eve arkadaş çağıramıyorum, apartmanda gürültü oluyor diye. Pazarları hep aynı alışveriş merkezi, bayramlarda anneannem, tatillerde babaannem. Öyle geçip gidiyor işte...

İçeriden konuşma sesleri geliyordu, annem gelmişti. Konu bendim galiba. Sonunda ikisi de bir konuda anlaşmıştı:

“Beni memnun etmek, zordu zoor.”